

ръ-тъ высочайше благоволилъ да послуша Лутера, и го остави да събщи отговоръ-тъ си на слѣдующій-тъ день.

Лутеръ ся оттеглилъ отъ Събраніе-то тихъ но мыслящъ, додѣто пріатели-тъ и не-пріатели-тъ му ся намирали въ голѣмо въл-неніе. Послѣдни-тъ ся радвали като ся на-дѣяли че той ще ся пометне отъ ученія-та си; а първи-тъ ся испоплашили отъ заплаш-ванія-та, които отведѣ ся слушали про-тивъ него и противъ тѣхъ. Като си отишелъ на мѣсто-то дѣто былъ кондисаль, той пи-салъ на единъ свой пріатель: “Пишж ти отерѣдъ буріж. Прѣди единъ часъ прѣдста-вихъ ся прѣдъ Императоръ-тъ и братъ му ... Признахъ си открито че азъ съмъ написалъ книги-тъ си, и обѣщахъ ся че утрѣ ще от-говоріж да ли гы отхвърлямъ или още гы поддържамъ. Съ помощъ-тж на Іисуса Хри-ста, нѣма да си оттеглиж назадъ нито буквж отъ съчиненія-та си.” Нѣкои умници си по-мыслили че сж ся докопали до едно средство съ което быхж избавили Лутера. “Отхвърли,” выкали му тѣ, “заблужденія-та въ ученія-та си, и поддържай каквото си казалъ за Па-пж-тж и папскы-тъ придворници, и ще ся отървешъ.” Папскый-тъ прѣдставитель ис-трынжалъ като дочуль съвѣтъ-тъ на тѣзи